

● NEGOSPODARSTVO OBČINE TUDI V LETU 1983 BREZ IZGUB

Zaskrbljeni za leto 1984

Podatki iz zaključnih računov organizacij družbenih dejavnosti in drugega negospodarstva, ki jih je obravnaval občinski izvršni svet, kažejo, da so tudi v letu 1983 te organizacije uspešno poslovale. Čeprav so se med letom pojavljale izgube, pa je na koncu vseh 28 organizacij sklenilo leto s pozitivnim finančnim rezultatom.

Občinski komite za družbene dejavnosti, ki je pripravil analizo poslovanja, je ocenil tudi poslovna poročila. Ta so dolžni pripraviti poslovodni organi za obravnavo med delavci ob sprejemu zaključnih računov. Komite je ugotovil, da se kvaliteta teh poročil iz leta v leto izboljšuje, poročila so vse bolj kompleksna, problemsko zastavljena in dajejo tudi predloge za razrešitev problemov. Seveda pa so med dobrimi tudi še taka, ki so samo skupek števil brez obra-

zložitve, druga so pomanjkljiva, tretja pa napisana samo za občino in jih delavci sploh niso videli.

Finančni rezultati kažejo, da se nadaljujejo nekatere tendence iz prejšnjih let. Zaradi inflacije in s tem povezanih višjih materialnih stroškov od planiranih, se vedno bolj povečuje delež materialnih stroškov v celotnem prihodu, zmanjšuje pa dohodek, čisti dohodek. Zaradi tega organizacije skoraj ne namerjajo sredstev za poslovne skla-

de, temveč čisti dohodek razdelijo na osebne dohodke (88,6% od čistega dohodka), skupno porabo (8,8%) in obvezne rezerve (2,2%). Ob tem pa osebni dohodki še vedno realno močno padajo. V letu 1983 so bili v negospodarskih organizacijah v občini realno za 8,3% nižji kot v letu 1982.

Število zaposlenih se je v primerjavi z letom 1982 povečalo za 125 oziroma za 5%. To je več, kot smo predvideli v resoluciji za leto 1983 (2,4%), vendar je tako povečanje upravičeno zaradi razširitev dejavnosti in novih kapacitet, kar je privedlo tudi do povečanja družbenega standarda v občini.

Ob primerjavi doseženih re-

zultatov s planiranimi je bilo ugotovljeno, da je večina organizacij preseгла planirane cilje. Za pa to ni v prvi vrsti posledica boljšega dela, temveč predvsem učinkov inflacije. Organizacije namreč v začetku leta planirajo dosti nižje rezultate, kot jih pa potem s spremembami cen in revalorizacijami sredstev za opravljene storitve dosežejo.

Ob tem ko smo lahko zadovoljni z doseženimi rezultati v letu 1983, pa moramo biti ob nevarnosti zaskrbljeni ob napovedih za leto 1984. Zamrznitev cen in problemi z zagotavljanjem sredstev za izvajanje programov v samoupravnih interesnih skupnostih že navajajo nekatere organizacije na razmišljanje, kaj storiti v primeru izgube. S tem vprašanjem pa se v letu 1984 ne bodo srečevale le negospodarske organizacije, temveč tudi vsi, ki so povezani z njihovim delom.

J. KONČAN

Mesec kurirčkove pošte v vsaki krajevni skupnosti

Kurirčkova pošta je privlačna oblika ohranjanja spomina na partizanske kurirje, ki so z zaupnim sporočilom hiteli od javke do javke. S pogumom in zanesljivostjo so morali mimo vseh nevarnosti varno prenesti sporočilo v prave roke. Ob predaji je bilo le skrivno geslo znak, da je prišlo važno sporočilo na pravo mesto in da je bila naloga dobro opravljena.

12. marca so spet oživele nekdanje kurirske poti: »TV« (Dolenjska), »K« (Koroška), »S« (Štajerska), »P« (Primorska) in »G« (Gorenjska).

Z že tradicionalno akcijo Kurirčkovo pošto slovenski pionirji ohranjajo spomin na težke, a za nas pomembne dogodke med NOV. Ob tej akciji se tudi veliko naučijo, saj Kurirčkova pošta ni samo svečani sprejem torbice z zaupnim sporočilom, temveč pionirji z mentorji, borci NOV in mladino v povezavi s KS pripravijo programe, ki to akcijo spremljajo — od delovnih akcij

in tekmovanj do kulturnih programov in pogovorov z nekdanjimi borci NOV. Pri tem sodelujejo člani različnih krožkov, društev in organizacij.

Vsi lahko pri teh pripravah veliko pomagajo, tako da bi res mogli reči, da je prerasla v mesec Kurirčkove pošte.

Ob prenašanju letošnje Kurirčkove pošte bodo pionirji največ pozornosti namenili zgodovinskemu pohodu XIV. divizije na Štajersko ter prvemu zasedanju slovenskega narodnoosvobodilnega sveta pred štiridesetimi leti.

Vseh pet prog se bo izteklo na

zboru pionirjev Jugoslavije, ki bo 2. junija v Trbovljah. Na tem zboru se bodo pionirji še posebej spomnili 60. obletnice spopada trboveljskih rudarjev z orjunaši, člani fašistične organizacije v stari Jugoslaviji, in sploh razvoja delavskega gibanja in samoupravljanja pri nas.

Na zboru bodo pionirji izročili sporočilo Republiški konferenci SZDL, sprejel pa ga bo predsednik Franc Šetinc.

V naši občini bodo pionirji OŠ KETTEJA IN MURNA sprejeli torbico proge »P« (Primorska) od pionirjev iz občine Ljubljana-Center 18. maja ob 10. uri. Nato bo torbica potovala po vseh pionirskih odredih in krajevnih skupnostih. 25. maja, na dan mladosti, pa jo bodo z zaključno svečanostjo pionirji OŠ ADOLFA JAKHLA predali pionirjem občine Litija.

Torbico proge »G« (Gorenjska) pa bodo pionirji OŠ Dolsko prejeli 28. maja od pionirjev občine Ljubljana-Bežigrad. 29. maja ob 10. uri pa jo bodo pionirji podružnične osnovne šole SENOŽETI predali pionirjem občine Litija.

Podroben program predaj in sprejemov Kurirčkove torbe v posameznih KS in šolah je bil dogovorjen in sprejet na skupnem sestanku s pionirji, predstavniki DPO in mentorji PO.

Pionirjem — kurirjem želimo varno pot pri nošenju Kurirčkove torbice ter ob tem obilo spoznanj iz NOV in uspehov pri delu.

MARIJA BENČINA

● OTROCI IZ TRŽAŠKIH VRTCEV ZIMOVALI NA JANČAH

Utrjevanje stikov z matično domovino

Že nekaj let ima vrtec Otona Županciča stike s slovenskimi otroki in starši, ki živijo na Tržaškem. Do navezave prijateljskih vezi je prišlo leta 1979, ko so sprejeli na pobudo ŠD Slovan v goste skupino zamejskih Slovencev — članov ŠD Bor iz Trsta. »Srečanje je bilo tako prijetno, da smo se domenili še za nadaljnje sodelovanje.« se spominja teh prvih stikov ravnateljica štepanjskega vrtca Štefka Peterlin.

Od takrat pa do danes so se ti stiki še okrepili. Medtem ko je prejšnja leta obisk trajal le en dan, pa so letos tržaški otroci, naši slovenski rojaki, dlje časa ostali pri svojih sovrstnikih iz vrtca Otona Županciča. Dvajset otrok iz petih tržaških vrtcev in vrtca iz Milj, ki so vključeni v slovensko športno šolo, je namreč skupaj z dvaindvajsetimi starejšimi sredinčji in malimi šolarji iz štepanjskega vrtca preživelo skoraj teden dni na Jančah.

To zimovanje je bilo za večino zamejskih otrok prijetno in iz-

jemno doživetje. Nekateri od njih sploh še niso videli snega, domala vsi pa so prvičkrat imeli na nogah smučke. »Dom II, grupe odredov« na Jančah gostom sicer ne nudi kakšne posebne udobnosti, zato pa je bilo vreme lepo in sončno, tako da so bili otroci lahko večinoma zunaj in so, čeprav so imeli na voljo le pet polnih dni, osvojili osnovno smučarsko znanje. V petek, 9. marca, dan preden so odšli domov, so imeli celo tekmovanje v slalomu. Prvi trije so dobili diplome, vsi drugi pa priznanja.

Dnevi so otrokom potekali tako, kot je pač ob takih priložnostih v navadi. Dopoldne in popoldne so se sankali, smučali, se kepali in hodili na sprehode. Po kosilu so počivali, se igrali razne družabne igrice, večere jim je popestrila televizijska risanka. Ko so legli v posteljo, so v hipu zaspali, saj so jih doživljaja čez dan pošteno utrudila.

Katja Ramšak, vzgojiteljica in vodja te izmene, je menila, da so otroci na splošno kar navdušeni nad takim zimovanjem, vmes pa je tudi nekaj takih, ki imajo domotožje. »Čez dan tega ne občutijo tako močno, zvečer pa, ko se umirijo v postelji, je huje. So pa naši otroci bolj samostojni kot otroci iz tržaških vrtcev. Sami se znajo obuati, zapeti smučke, tako

da imajo naše vzgojiteljice z njimi manj dela. Zdi se pa, da otroci, zato ker so toliko zunaj, kar pogrešajo pogovor in igro.« je še povedala Katja Ramšak.

Ob popoldnevih zato veliko otrok ni odšlo v sobo počivat, temveč so raje risali, se pogovarjali ali igrali kakšno igrice. Med risarji je bila tudi petinpolletna Alenka, ki je po slovensko, s prijetenim značilnim tržaškim naglasom povedala: »Stanujem v Barokovljah, blizu morja. Sneg že poznam, videla sem ga v Kranjski gori. Moja prijateljica Urša je pa doma v Ljubljani,« je dodala. Oglasil se je tudi njen vrstnik Marko, ki je razložil, da ima v Ljubljani teto. Petletni Valerij pa je potho, da ga ne bi kdo slišal, dejal: »Doma je lepše, zato ker imam tam psa.«

Čeprav so otroci zatrjevali, da jim je tukaj lepo, pa je marsikomu ob misli, da bo že jutri videl mamico in očka, spolzela solza iz oči. Večina od njih še ni bila nikoli skoraj teden dni sama zdoma. Veselili so se, da jih bodo že v Ljubljani pričakali domači. Domenjeno je namreč bilo, da bodo otroci do Ljubljane prišli skupaj s starši, na Janče pa bo organiziran skupen odhod.

Vida Vidali, vaditeljica pri športni šoli v Trstu, je dan pred odhodom takole strnila vtise: »Lepo smo se imeli tukaj. Kot sem opazila, so se naši otroci dobro vključili v to okolje. V tem kratkem tednu so veliko pridobili. Osnovnošolce, in sicer četrtje in pete razrede, smo že lani peljali na sneg, letos pa smo se od-

ločili tudi za vrtee. Prijavilo se je več otrok, kot pa je bilo prostora. Želimo si, da bi se še naprej srečevali. Tako utrjujejo stike z matično domovino, pogovar-

Za otroke, ki so zimovali na Jančah, so skrbele vzgojiteljice Katja Ramšak, Jožica Dolinšek in Marta Marinčič iz vrtca Oton Župancič, vaditeljici pri športni šoli Trst Vida Vidali in Anica Kufersin, vzgojiteljica Katja Čuk iz vrtca v Miljah, smučarskih veščini sta jih učila Andrej Suhadolc in Saša Gazdič od SK Snežinka, hrano sta pripravljali vzgojiteljica Štefka Lukasev in varuhinja Anica Gorenc, Helena Friškovec, upravnica doma na Jančah, pa je kot po navadi, poskrbela, da je bilo opravljenih nešteto drobnih opravil, ki so potrebna, da življenje v domu teče nemoteno.

jamo se v rodnem jeziku in izmenjujemo izkušnje pri delu s predšolskimi otroki.«

Oboji, vrtec Otona Županciča in tržaški vrtci, so navdušeni nad dosedanjim sodelovanjem. Želijo pa si, da ti stiki kljub raznim težavam ne bi zamrli. Zavedati se je namreč treba, kolikšnega pomena so te vezi z matično domovino za zamejske Slovence.

Besedilo in slika: DARJA JUVAN

Franc Lozinšek je odšel v pokoj

Z iztekom letošnjega marca je poteklo aktivno delovanje Franca Lozinška, direktorja Centra za socialno delo Ljubljana Moste-Polje. Ob koncu plodne delovne poti mu ob čestitkah in zahvali za dolgoletno pošteno, strokovno in humano delo želimo prijeten in dolg zasluženi oddih.

Franco Lozinšek se je rodil 4. septembra 1926 v gričevnatih Vintarovcih pri Ptujju. Težka, naporna garancija za gospodarje in socialnih krivic polna mladost na viničarji je verjetno kasneje nagnila tehniko pri odločitvi, da se je zapisal socialnemu delu in mu ostal veskozi zvest. Še prej pa je po osvoboditvi, za katero se je po svojih močeh in prepričanju tudi sam trudil, okusil najprej knojevsko vojaško uniformo, nato pa več let delal v organih za notranje zadeve. V mladosti vsajeni čut za boj proti človeškim in socialnim krivicam, kruto spoznavanje življenja »ponižanih in razžaljenih«, spoznanje, da je tudi »nasilje dvorezen nož brez ročaja, ki vedno poreže tudi tistega, ki ga uporablja«, vse to in še kaj je tovariša Lozinška pripeljalo v poklic,

kateriga je nato opravljal večji del svojega službovanja. Po diplomii — bil je med prvimi diplomanti Višje šole za socialne delavce v Ljubljani — se je kot diplomirani socialni delavec septembra 1962 zaposlil v tedanjem Zavodu za socialno delo Ljubljana Moste-Polje. Že po slabih štirih letih je postal njegov direktor.

V osemnajstih letih vodenja je centru za socialno delo, pa tudi širše — socialni politiki v našem kraju, vtisnil pomemben pečat.

Dobro vodenje te strokovne službe je tovariš Lozinšek dosegal ne le s prepričanjem in izjavljanjem, temveč z vsakodnevnim delom kot komunist, poštenjak, strokovnjak in človek, ki mu po vseh dolgih letih ukvarjanja in dela z ljudmi pred nikomer ni treba povesiti pogleda. Njegovo strokovno izobraževanje se ni končalo s šolsko diplomio; izpopolnjevanje v strokovnosti in znanju je priznal in privoščil tako sebi kot sodelavcem. O tem pričra njegovo bogato udeleževanje in prispevki na strokovnih srečanjih v ožji in širši domovini in celo prek meje. Svojo človeško in strokovno širino pa ni posvečal le stroki. Kot družbenopolitični delavec je deloval na najrazličnejših področjih — od socialne politike do splošne ljudske obrambe in družbene samozasčite ter splošnega samoupravljanja in družbenopolitičnega delovanja v krajevni skupnosti, občini in mestu. Njegovo delo in delo centra za socialno delo ostaja strokovno in natančno zapisano v številnih letnih poročilih te službe. Zavedajoč se pomena popularizacije stroke in delovanja centra za

socialno delo, je tudi širši javnosti s serijo člankov prav v tem glasilu in z intervjuji v raznih sredstvih javnega obveščanja predstavil socialno delo in njegova posamična vprašanja ter probleme delovanja socialne službe.

Prav tako ni zanemarjal pomena znanstveno oziroma strokovno-analitičnega dela. Njegovo tovrstno delo in delo drugih sodelavcev brez dvoma odseva v strokovnosti te službe, v številnih utrjenih vezeh centra za socialno delo z znanstvenimi in pedagoškimi ustanovami.

Ob človeku, katerega vodila so bila delavnost, poštenost, strokovnost in humanost, je imelo tudi delavsko samoupravljanje odločno oporo za razvoj in uveljavitev v tem delovnem kolektivu do današnje zavidljive ravni.

V priznanjih centru za socialno delo za strokovno in družbenopolitično delovanje ter dosežke je vidno vtakano dvaindvajsetletno delo Franca Lozinška. Če velja stara perzijska modrost, da moža čaka v življenju četvero bitnih dolžnosti — da osnuje dom, da zaraodi sina, da zasadi drevo in da napiše knjigo, potem si, naš Franček, uspešno opravil svoje delo.

Marijan Čonč